

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

Nr.
14.03.2016

10371/4229/III-5/2015

Către,

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În conformitate cu prevederile art. 514 din Codul de procedură civilă, formulez prezentul

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la problema de drept vizând *„interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 34 alin. (1) din O.U.G. nr.80/2013 privind taxele judiciare de timbru, referitor la modalitatea de stabilire a taxei judiciare de timbru, în cadrul acțiunilor având ca obiect pretenții bănești, constând atât în contravaloarea debitului principal cât și a dobânzilor sau penalităților de întârziere aferente, după caz, acestui debit”*.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

În soluționarea acțiunilor având ca obiect pretenții bănești izvorâte din derularea relațiilor contractuale dintre părți, constând atât în contravaloarea debitului principal cât și a dobânzilor sau penalităților de întârziere aferente, după caz, acestui debit, taxa judiciară de timbru s-a calculat în mod diferit, după cum urmează:

1. Astfel, unele instanțe au considerat că taxa judiciară de timbru se calculează pentru întreaga sumă, în mod global, compusă din debit și penalități, nefiind stabilită câte o taxă de timbru aferentă fiecărei cereri în parte. (Anexa 1)

2. Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că taxa de timbru se calculează în mod distinct, pentru fiecare cerere în parte, întrucât sunt cereri cu caracter de sine stătător și finalitate diferită. (Anexa 2)

Apreciez cea de-a doua orientare jurisprudențială ca fiind în litera și spiritul legii pentru următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, privind taxele judiciare de timbru¹, taxele judiciare de timbru se stabilesc în mod diferențiat, după cum obiectul acestora este sau nu evaluabil în bani, cu excepțiile prevăzute de lege.

Referitor la acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, art. 3 din ordonanță reglementează un mecanism de stabilire a taxelor judiciare de timbru², mecanism ce se aplică la o bază de calcul

¹ Publicată în Monitorul Oficial nr. 392 din 29 iunie 2013;

² În conformitate cu dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, privind taxele judiciare de timbru:” (1) Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel: a) până la valoarea de 500 lei - 8%, dar nu mai puțin de 20 lei; b) între 501 lei și 5.000 lei - 40 lei + 7% pentru ce depășește 500 lei; c) între 5.001 lei și 25.000 lei - 355 lei + 5% pentru ce depășește 5.000 lei; d) între 25.001 lei și 50.000 lei - 1.355 lei + 3% pentru ce depășește 25.000 lei; e) între 50.001 lei și 250.000 lei - 2.105 lei + 2%

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

reprezentând valoarea fiecărui capăt de cerere evaluabil în bani, iar nu valoarea globală a cererii determinată ca urmare a însumării valorii tuturor capetelor de cerere formulate printr-un act unic de sesizare a instanței.

Rezultă astfel, preferința legiuitorului pentru un algoritm de calcul al taxelor judiciare de timbru proporțional pe tranșe, alcătuit din îmbinarea unor cote fixe și procentuale aflate în creștere progresivă pe măsura majorării valorii obiectului cererii, calcul care conduce la obținerea unor rezultate diferite.

În practică, se poate constata că, deși soluția stabilirii unei taxe judiciare de timbru în mod diferit, pentru fiecare capăt de cerere se impune cu prevalență atunci când se formulează mai multe capete de cerere având obiect diferit ca natură juridică (spre exemplu, primul capăt de cerere are ca obiect revendicarea unui imobil, iar cel de-al doilea capăt de cerere are ca obiect despăgubiri sau primul capăt de cerere are ca obiect nulitatea unui act juridic, iar cel de-al doilea capăt de cerere, formulat în subsidiar, are ca obiect rezoluțiunea unui act juridic ori primul capăt de cerere are ca obiect nulitatea unui act juridic, iar cel de-al doilea nulitatea unui alt act juridic, etc.), ea nu este aplicată întotdeauna atunci când se formulează mai multe capete de cerere având ca obiect pretenții, din care unele reprezintă principalul, iar altele accesoriul.

pentru ce depășește 50.000 lei; f) peste 250.000 lei - 6.105 lei + 1% pentru ce depășește 250.000 lei. (2) Se taxează potrivit alin. (1) și următoarele categorii de acțiuni: a) în constatarea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie acestor cereri; b) privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; c) prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care ține loc de act autentic de înstrăinare a unor bunuri imobile sau de constituire a unor drepturi reale asupra acestora.”;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORUI GENERAL

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, „când o acțiune are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, taxa judiciară de timbru se datorează pentru fiecare capăt de cerere în parte, după natura lui, cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel. ”

În cauză, examenul jurisprudential a relevat faptul că divergența în soluționarea problemei de drept rezultă tocmai din semnificația diferită acordată de către instanțe noțiunii de "capete de cerere, cu finalitate diferită" din cuprinsul acestei norme legale, în situația acțiunilor având ca obiect pretenții bănești izvorâte din derularea relațiilor contractuale dintre părți, constând atât în contravaloarea debitului principal cât și a dobânzilor sau penalităților de întârziere aferente acestui debit.

În funcție de interpretarea dată acestei noțiuni, instanțele au stabilit în mod diferit timbrajul aferent, fie considerând că taxa judiciară de timbru se calculează pentru întreaga sumă, în mod global, compusă din debit și penalități, fie că această taxă se calculează în mod distinct, pentru fiecare cerere în parte.

Așa cum am menționat, în opinia noastră, au procedat corect instanțele care au determinat taxa judiciară de timbru aplicând sistemul proporțional pe tranșe în raport de fiecare dintre cele două capete de cerere, iar nu raportat la valoarea lor însumată, având în vedere că, raportat la dispozițiile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 80/2013 anterior menționate, cele două capete de cerere au finalitate diferită.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 1516 din Noul Cod civil, creditorul are dreptul la îndeplinirea integrală, exactă și la timp a obligației.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

Raportat la această normă legală, se poate observa că, finalitatea cererii având ca obiect plata debitului principal o constituie executare în natură a obligației de plată.

Spre deosebire de aceasta, cererea vizând plata dobânzilor sau penalităților de întârziere aferente debitului principal, are o finalitate diferită, finalitate ce decurge, în primul rând din interpretarea dispozițiilor legale ce le reglementează.

Astfel în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, dispozițiile art. 1535 din Noul Cod civil statuează că, *„creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În acest caz, debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic.”*

Dacă înainte de scadență, debitorul datoră dobânzi mai mari decât dobânda legală, alin. (2) al aceluiași articol prevede că, *„daunele moratorii sunt datorate la nivelul aplicabil înainte de scadență.”*

Dacă nu sunt datorate dobânzi moratorii mai mari decât dobânda legală, alin. (3) al normei legale anterior menționate statuează că, *„creditorul are dreptul, în afara dobânzii legale, la daune-interese pentru repararea integrală a prejudiciului suferit.”*

Daunele-interese moratorii sunt deci, despăgubirile în bani care reprezintă **echivalentul prejudiciului provocat creditorului prin întârzierea executării obligației de către debitor.**

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

Pe lângă prevederile legale din Codul civil referitoare la cuantumul legal al daunelor-interese în materie de obligații pecuniare, există și norme speciale în materie.

Astfel, avem în vedere în principal, Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar.

Așa cum rezultă și din titlu, acest act normativ reglementează două categorii principale de dobândă, respectiv dobânda legală remuneratorie și dobânda penalizatoare pentru obligații bănești și stabilește reguli suplimentare în raport cu cele cuprinse în Codul civil.

În sinteză, aceste reguli ar fi următoarele:

- evaluarea daunelor-interese în materie de obligații pecuniare trebuie să țină seama de clasificarea legală a acestora în *dobândă legală remuneratorie* [dobânda datorată de debitorul obligației de a da o sumă de bani la un anumit termen, calculată pentru perioada anterioară împlinirii termenului scadenței obligației - art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 13/2011] și *dobândă legală penalizatoare* [dobânda datorată de debitorul obligației bănești pentru neîndeplinirea obligației respective la scadență - art.1 alin. (3) din O.G. nr. 13/2011];

- dobânda legală (adică dobânda aplicabilă în toate situațiile în care părțile nu au prevăzut cuantumul dobânzii) este stabilită de art. 3 din O.G. nr. 13/2011;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

- părțile sunt libere să stabilească rata dobânzii pentru sumele datorate în baza contractului dintre ele [art. (1) alin. (1) din O.G. nr. 13/2011], cu anumite limite.³

Pe de altă parte, stabilirea întinderii despăgubirilor poate avea loc și prin acordul de voințe al creditorului și debitorului, acord intervenit înainte de producerea prejudiciului. Această înțelegere cu caracter accesoriu se numește clauză penală și este reglementată în art. 1.538-1.543 din Codul civil.

Astfel, în conformitate cu art.1538 din cod, „clauza penală este aceea prin care părțile stipulează că debitorul se obligă la o anumită prestație în cazul neexecutării obligației principale.”

Stipularea clauzei penale prezintă o mare utilitate practică, deoarece se evită dificultățile de evaluare judiciară a daunelor-interese, creditorul nefiind obligat să dovedească existența și întinderea prejudiciului sau, chiar mai mult, el putând avea dreptul la penalitate în pofida lipsei unui prejudiciu.

De asemenea, clauza penală are puternic rol **cominatoriu**, fiind un **mijloc de presiune asupra debitorului** care, știind că este amenințat cu plata unei sume forfetare ridicate, va face tot posibilul să execute întocmai prestațiile datorate.

³ În cazul obligațiilor pecuniare izvorâte din orice alte raporturi, altele decât cele legate de exploatarea unei întreprinderi în sensul art. 3 alin. (3) C. civ., dobânda convențională nu poate depăși cu peste 50% dobânda legală; rata dobânzii convenționale trebuie stabilită prin act scris. În caz contrar, creditorul nu va avea dreptul decât la dobânda legală (art. 6 din Ordonanță); în principiu, este interzisă capitalizarea dobânzii sau anatocismul [art. 8 alin. (1) din O.G. nr. 13/2011]. De la această prohibiție există excepții importante, în ipoteza în care există o convenție specială între părți privind capitalizarea [care trebuie să fie încheiată numai după scadență și numai pentru dobânzi datorate pe cel puțin un an - art. 8 alin. (2) din O.G. nr. 13/2011] și în cazul dobânzilor convenționale remuneratorii [care oricum se pot capitaliza fără restricții - art. 8 alin. (3) din O.G. nr. 13/2011]; iar, plata anticipată a dobânzilor este permisă numai în condițiile art. 7 din O.G. nr. 13/2011, adică pentru cel mult 6 luni, și nu este supusă restituirii, indiferent de fluctuațiile dobânzii legale survenite ulterior momentului plății;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORUI GENERAL

Finalitatea diferită a celor două categorii de cereri decurge și din prevederile Legii nr. 207 din 20 iulie 2015 privind Codul de procedură fiscală⁴.

Astfel, art. 1 din acest act normativ definește la pct. 10 creanța fiscală ca fiind dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța fiscală principală și creanța fiscală accesorie.

Totodată, la pct.11 al aceluiași articol se statuează că, creanța fiscală principală reprezintă dreptul la perceperea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și dreptul contribuabilului la restituirea sumelor plătite fără a fi datorate și la rambursarea sumelor cuvenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege, iar la pct. 12 este definită creanța fiscală accesorie, ca fiind dreptul la perceperea dobânzilor, penalităților sau majorărilor aferente unor creanțe fiscale principale, precum și dreptul contribuabilului de a primi dobânzi, în condițiile legii;

În art. 173 [alin. \(1\)](#) din același cod se prevede că, "*pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.*"

Art. 1 pct. 20 din Codul de procedură fiscală stabilește că dobânda reprezintă "*obligația fiscală accesorie reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale principale ca urmare a neachitării la scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale*", iar la pct.33 prevede că penalitatea de întârziere reprezintă "*obligația fiscală accesorie reprezentând sancțiunea pentru neachitarea la scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale*".

⁴ Publicată în Monitorul Oficial nr. 547 din 23 iulie 2015

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

Din interpretarea acestor norme legale rezultă că, deși obligațiile fiscale accesorii au aceeași natură juridică cu aceea a obligațiilor fiscale principale, finalitatea acestora este diferită.

Astfel, dobânda accesorie creanțelor fiscale este o sancțiune specifică dreptului public, aplicabilă în cadrul răspunderii de drept financiar, fiind o veritabilă sancțiune cu caracter fiscal, impusă în mod unilateral prin norme juridice imperative⁵, fiind destinată să protejeze valoarea reală a plăților reprezentând impozite, taxe și alte sume datorate bugetului general consolidat, iar penalitățile sunt sancțiuni menite să descurajeze neconformarea, constituind o sancțiune pentru neplata la scadență, calculată ca un procent la nivelul sumei neplătite.

Creanțele fiscale accesorii au ca scop realizarea la termen a creanțelor fiscale principale, precum și recuperarea celor neachitate la termenul de scadență.

Apreciem că, din interpretarea tuturor acestor norme legale, rezultă în mod evident, că cererea având ca obiect plata de penalități sau dobânzi aferente debitului are o finalitate diferită față de cea a cererii principale, constând deci, fie în acoperirea prejudiciului suferit de creditor pentru neexecutarea la scadență a obligației datorate, în cazul dobânzilor, fie în constrângerea debitorului în executarea obligației principale, în cazul penalităților.

Faptul că obligația de plată a debitului principal și obligația de plată a debitului accesoriu izvorăsc din același raport contractual, nu duc

⁵ C. Roșu, A. Fanu-Moca, "Unele considerații în legătură cu dobânzile. Creanțele fiscale accesorii", Dreptul nr. 6/2004, p. 68;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

automat la concluzia că cele două obligații nu pot avea finalitate diferită. În acest sens, nu trebuie realizată o confuzie între accesorialitatea unei cereri și finalitatea acesteia. Faptul că o cerere este accesorie înseamnă că soluția asupra acestei cereri depinde de soluția pronunțată în cererea principală, iar nu că cererea accesorie are aceeași finalitate ca și cererea principală.⁶

Pe de altă parte, în sprijinul soluției conform căreia, în acțiunile având ca obiect pretenții reprezentând debit principal și penalități de întârziere, taxa judiciară de timbru se aplică separat, în raport de fiecare dintre cele două capete de cerere, iar nu raportat la valoarea lor însumată, este și argumentul că regulile prevăzute de art. 98 alin. (1) și (2) din același Cod de procedură civilă vizează exclusiv determinarea competenței instanțelor de judecată, ele neputând fi extinse și în materia timbrării.

Totodată, este important de precizat că soluția anterior menționată are consecințe, în mod direct, cu privire la sancțiunea aplicabilă atunci când, reclamantul care a investit instanța cu aceste capete de cerere, nu timbrează decât o parte din ele.

Astfel, până la adoptarea O.U.G. nr.80/2013, textul care prevedea sancțiunea pentru nerespectarea obligației de plată a taxei de timbru era reprezentat de art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146/1997, conform căruia,

⁶ Conform prevederilor art. 30 alin. (3) și (4) din Noul Cod de procedură civilă, “(3) Cererea principală este cererea introductivă de instanță. Ea poate cuprinde atât capete de cerere principale, cât și capete de cerere accesorii.(4) Cererile accesorii sunt acele cereri a căror soluționare depinde de soluția dată unui capăt de cerere principal.”

⁷ Conform prevederilor art. 98 din Noul Cod de procedură civilă, “(1) Competența se determină după valoarea obiectului cererii arătată în capătul principal de cerere. (2) Pentru stabilirea valorii, nu se vor avea în vedere accesoriile pretenției principale, precum dobânzile, penalitățile, fructele, cheltuielile sau altele asemenea, indiferent de data scadenței, și nici prestațiile periodice ajunse la scadență în cursul judecății.”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORUI GENERAL

“neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii”.

Acest text legal nu distingea între anularea integrală sau doar parțială a acțiunii (în limita taxei de timbru neachitate), după cum unele capete de cerere erau timbrate, iar altele nu, astfel încât, pe baza art. 14 din Legea nr.146/1997, jurisprudența a dezvoltat o soluție, în sensul că, atunci când finalitatea capetelor de cerere era diferită, taxa de timbru se stabilea separat, pentru fiecare capăt de cerere, astfel încât, nu ar fi trebuit anulate decât acele capete de cerere care nu au fost timbrate, neputându-se aplica sancțiunea anulării întregii acțiuni, aceasta trebuind soluționată în limitele în care taxa de timbru a fost achitată în mod legal.

Problema sancțiunii care trebuie aplicată în cazul achitării taxei de timbru doar pentru unele capete de cerere a fost însă rezolvată prin adoptarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.80/2013 care, în art. 34 alin. (2) statuează în mod expres, că, în situația în care, la momentul înregistrării cererii au fost timbrate doar o parte din capetele de cerere, *“acțiunea va fi anulată în parte, numai pentru acele capete de cerere pentru care nu a fost achitată taxa judiciară de timbru.”*

În același sens, art. 36 alin. (2) din ordonanță precizează că, *“dacă până la termenul prevăzut de lege sau stabilit de instanță reclamantul nu îndeplinește obligația de plată a taxei, acțiunea ori cererea nu va putea fi anulată integral, ci va trebui soluționată în limitele în care taxa judiciară de timbru s-a plătit în mod legal”.*

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORUI GENERAL

Aceste prevederi legale sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 197 teza a II-a din Noul Cod de procedură civilă, conform cărora, netimbrarea sau timbrarea insuficientă atrage anularea cererii de chemare în judecată, în condițiile legii.

În cazuistica analizată este aplicabil *mutatis mutandis* raționamentul dezvoltat de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin decizia nr. 12 din 10 iunie 2013 publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 458 din 24 iulie 2013 în privința pretențiilor suprapuse într-o cerere unică, situație în care timbrajul se stabilește în raport de fiecare pretenție supusă verificării din partea instanței.

Or, petitele ce au ca obiect dobânzile sau, după caz, penalitățile de întârziere, accesorii ale debitului principal au o finalitate diferită față de cea a cererii principale, tocmai în considerarea fundamentului de drept substanțial care stă la baza consacării acestora în dreptul pozitiv.

În mod constant ~~Curtea Constituțională~~ a statuat că dispozițiile ordonanței privind taxele judiciare de timbru nu sunt de natură a afecta accesul liber la justiție, deoarece serviciile efectuate de instanțe nu trebuie și nu pot fi în toate cazurile gratuite, excepțiile fiind prevăzute de legiuitor și totodată de strictă interpretare, fiind respectate dispozițiile art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 56 referitor la contribuțiile financiare din Constituția României. Totodată, contribuția justițiabilului poate fi recuperată la cererea acestuia, în temeiul art. 453 Cod procedură civilă, de la partea care cade în pretenții⁸.

⁸ Punctele 15 și 17 din Decizia nr. 606 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 952 din 29.12.2014.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

Art. 29 Cod procedură civilă definește acțiunea civilă ca fiind ansamblul mijloacelor procesuale prevăzute de lege pentru protecția dreptului subiectiv pretins de către una din părți.

În funcție de obiectul acțiunii civile individualizate, care constituie elementul obiectiv, se soluționează diferitele aspecte care apar în desfășurarea procesului, inclusiv aspectul vizând fixarea taxei de timbru.

În consecință, având în vedere dreptul la dispoziție al părților, recunoscut de art. 9 din Codul de procedură civilă, care coroborat cu prevederile art. 22 alin. (6) privind rolul judecătorului în aflarea judecătorului în sensul că acesta trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut și prevederile art. 30 privind cererile în justiție, apreciez că în problema de drept vizând interpretarea și aplicarea art. 34 alin. (1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, referitor la modalitatea de stabilire a taxei judiciare de timbru, în cadrul acțiunilor având ca obiect pretenții bănești, constând atât în contravaloarea debitului principal, cât și a dobânzilor sau penalităților de întârziere aferente, după caz, acestui debit, **taxa de timbru se calculează distinct pentru fiecare cerere în parte, iar nu la valoarea lor însumată.**

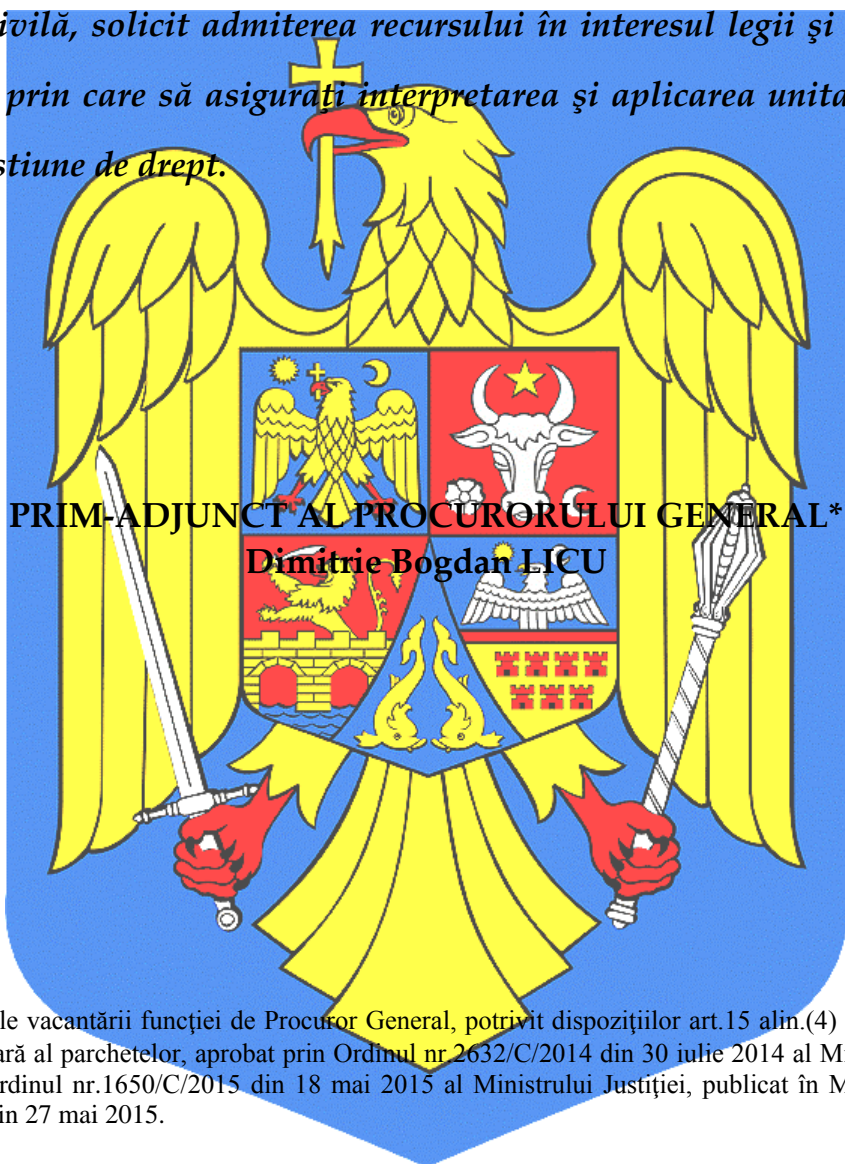
MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM-ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL

*

*

*

Pentru aceste motive, în temeiul dispozițiilor art. 517 din Codul de procedură civilă, solicit admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să asigurați interpretarea și aplicarea unitară a legii în această chestiune de drept.

* În condițiile vacanței funcției de Procuror General, potrivit dispozițiilor art.15 alin.(4) din Regulamentul de ordine interioară al parchetelor, aprobat prin Ordinul nr 2632/C/2014 din 30 iulie 2014 al Ministrului Justiției, modificat prin Ordinul nr.1650/C/2015 din 18 mai 2015 al Ministrului Justiției, publicat în Monitorul Oficial, partea I, nr.367 din 27 mai 2015.